

หลักเบื้องต้นว่าด้วยการค้าและการพัฒนา

หลักสูตร 1 - แนวคิดเศรษฐกิจและข้อกำหนดที่กำกับการค้าโลก

1. ทำไมจึงมีการค้าระหว่างประเทศ

ตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์คลาสสิกนั้น การค้าและความเจริญเติบโตไปด้วยกัน
แจกเช่นเดียวกับมนุษย์ที่ต้องพึ่งผู้อื่นเพื่อเจริญเติบโต
ประเทศก็ต้องพึ่งพาสินค้าและบริการมากมายที่ต้องการจากประเทศอื่น
โดยพื้นฐานแล้ว แนวความคิดนี้ชี้ว่าความคิดว่าด้วยการค้าเสรี
การค้าเสรีหมายถึงการค้าสินค้าหรือบริการระหว่างประเทศที่ไม่มีการกีดกัน
ในความคิดของนักเศรษฐศาสตร์นั้นการค้าเสรีดีกว่าเพราะราคาสินค้าจะถูกกว่าแ
ละชีวิตของประชาชนจะดีขึ้นหากอุปสรรคต่าง ๆ ทางการค้าถูกขจัด
แม้ว่าประเทศร่ำรวยเช่นสหรัฐอเมริกาหรือญี่ปุ่นหรือประเทศอื่น ๆ
ในยุโรปตะวันตกต่างก็ทำการค้า
การค้าเกิดขึ้นเพราะความเป็นจริงที่ว่าไม่มีประเทศใดที่จะสามารถผลิตสินค้าทุกอ
อย่างได้ด้วยตัวเอง หรือหากผลิตได้เอง
แต่ก็เป็นการค้าดีกว่าที่จะนำเข้าสินค้าและบริการที่ประเทศอื่นผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ
และส่งออกสินค้าที่ตนเองผลิตได้ดี ตัวอย่างเช่น
สหรัฐอเมริกาอาจก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี
และอาจมีเครื่องจักรรุ่นล่าสุดที่ใช้ผลิตเครื่องจักรอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม
สหรัฐอเมริกาก็อาจจะไม่มีไม้โครซิปที่ประเทศฟิลิปปินส์ผลิต
หรืออาจจะแพงเกินไปที่จะผลิตชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์นี้ในสหรัฐ

สภาพข้างต้นสามารถใช้อธิบาย **ทฤษฎีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ**ได้
ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบมีความหมายเพียงว่าบางประเทศสามารถผลิตสิน
ค้าและบริการบางอย่างได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าประเทศอื่น
บรรดาประเทศต่าง ๆ มีแนวโน้มที่จะส่งออกสินค้าที่ตนเองผลิตได้ดี
และนำเข้าสินค้าที่ตนเองผลิตได้ด้อยกว่า

2. ผู้บริโภคและผู้ผลิตได้ประโยชน์จากการค้าอย่างไรบ้าง?

หากประเทศ ก ผลิตข้าวที่ราคา 1,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อตันในขณะที่ประเทศ ข
ผลิตได้ในราคา 2,000 ดอลลาร์ นั้นหมายความว่าประเทศ ก

มีความสามารถในการแข่งขันในเรื่องการผลิตข้าวมากกว่าประเทศ ข
อย่างชัดเจน ก
ราคาข้าวในประเทศ
อาจต่ำกว่าเพราะสามารถผลิตข้าวได้ดีกว่าและต้นทุนการผลิตต่ำกว่ามาก ดังนั้น
ประเทศ ก ก็สามารถขายข้าวให้ผู้บริโภคในราคาที่ถูกลงกว่าประเทศ ขแน่นอน
ราคาข้าวที่ถูกลงย่อมถูกใจผู้บริโภคมากกว่า

ในประเทศ ก อาจมีความต้องการข้าวมากกว่าเพราะราคาถูกกว่า
เนื่องจากมีความต้องการมากกว่า
จึงมีการจ้างงานมากกว่าในอุตสาหกรรมข้าวและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องในประเทศ
ประเทศ ก ธนาคารที่ให้เงินกู้สนับสนุนการส่งออกจะจ้างคนมากขึ้น
จะมีการจ้างลูกเรือมากขึ้นในการเดินเรือที่ขนส่งข้าวไปยังประเทศ ข
แรงงานชนชาวจีนจะมียานทำมากขึ้นเพื่อนำสินค้าไปส่งท่าเรือและชายฝั่ง
และจำเป็นต้องมีคนขับรถมากขึ้นเพื่อส่งข้าวไปยังผู้บริโภค

3. มีความเสียหายหรือการเสียเปรียบจากการค้านี้ด้วยหรือไม่?

มี ผู้ผลิตในท้องถิ่นอาจได้รับความเสียหายจากนโยบายการเปิดการค้ามากเกินไป
มีหลายกรณีที่รัฐบาลอนุญาตให้มีการนำเข้าสินค้า
โดยไม่มีการควบคุมที่เข้ามาแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศ
รัฐบาลอนุญาตให้สินค้าเหล่านี้เข้ามาสู่ระบบเศรษฐกิจในประเทศอย่างเสรีมากขึ้น
และลดภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านำเข้าเหล่านี้
ซึ่งช่วยให้ต้นทุนราคาสินค้าเหล่านี้ลดลงด้วย

ตัวอย่างเช่น ผู้ผลิตข้าวในประเทศ ข
อาจได้รับผลกระทบจากการนำเข้าข้าวจากประเทศ ก หรือที่อื่นมากเกินไป
ผู้บริโภคในประเทศ ข จะอยากซื้อข้าวนำเข้าที่มีราคาถูกกว่า
แทนที่จะซื้อจากผู้ผลิตข้าวในประเทศ หากสถานการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น
ผู้ผลิตข้าวในประเทศอาจถูกบังคับให้ขายข้าวของตนในราคาที่ไม่เพียงพอกับ
ต้นทุนการผลิต ทั้งนี้เพื่อแข่งขันกับข้าวราคาถูกที่นำเข้าจากประเทศ ก
หากสถานการณ์นี้เกิดขึ้น เกษตรกรจะไม่ปลูกข้าวอีกต่อไป
เพราะการปลูกข้าวเป็นกิจการที่ขาดทุน

กรณีนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้ผลิตในประเทศจะได้รับผลกระทบจากการแข่งขันกับข้าวนำเข้า

4. ทุกประเทศเห็นด้วยกับการค้าเสรีหรือไม่?

ประเทศต่าง ๆ
ต่างก็มีจุดยืนแตกต่างกันในเรื่องการค้าเสรีขึ้นอยู่กับว่าการค้าเสรีส่งผลกระทบต่อประเทศเหล่านี้อย่างไร
หากนโยบายการค้านี้เป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจในประเทศและรายได้ของประชาชน
เมื่อนั้น
ก็จะมีโอกาสสูงมากที่รัฐบาลและประชาชนจะเห็นด้วยกับการเปิดการค้าเสรีให้มากขึ้น
อย่างไรก็ตาม
หากนโยบายดังกล่าวส่งผลกระทบต่อรายได้และการดำรงชีพของประชาชนในประเทศ
เมื่อนั้น
รัฐบาลและประชาชนในประเทศเหล่านั้นก็ค่อนข้างจะปฏิเสธการเปิดตลาดดังกล่าว

5. จะมีการยกเลิกนโยบายการค้าอะไรบ้างเพื่อให้เกิดการค้าเสรีมากขึ้น?

ระบบโควตาเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นการกำหนดปริมาณ
เป็นรูปแบบมาตรการอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษี
เป็นการจำกัดปริมาณสินค้าที่สามารถนำเข้าไปยังประเทศหนึ่ง ๆ
ตามตัวอย่างข้างต้น ประเทศ ข
ต้องการคุ้มครองผู้ปลูกข้าวในประเทศจากการสูญเสียอาชีพ
ซึ่งเป็นผลจากการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมกับข้าวนำเข้าจากประเทศ ก
รัฐบาลของประเทศ ข
สามารถกำหนดโควตาเพื่อจำกัดปริมาณข้าวนำเข้าจากประเทศ ก

ระบบโควตาจะช่วยคุ้มครองอุตสาหกรรมจากการแข่งขันส่วนหนึ่ง
เช่นเดียวกับการใช้ระบบภาษีศุลกากร ในองค์การการค้าโลก
ระบบการจำกัดปริมาณนำเข้าถูกทดแทนด้วยระบบภาษีศุลกากรซึ่งจะต้องลดลง

ในขณะเดียวกัน ระบบภาษีศุลกากรคือภาษีที่จัดเก็บจากสินค้านำเข้า ดังนั้น
เช่นเดียวกับภาษีประเภทอื่นที่ผู้บริโภคต้องรับภาระทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งนั้น
ระบบภาษีศุลกากรนำเข้ามีแนวโน้มทำให้ราคาสินค้านำเข้าสูงขึ้นสำหรับประเทศ
ที่นำเข้า ภาษีศุลกากรจะต้องลดลงเพื่อให้เกิดการค้าเสรี

7. ประเทศต่าง ๆ เจริญการค้าระหว่างกันอย่างไร?

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ประเทศต่าง ๆ เจรจาการค้ากันแบบทวิภาคี ระดับภูมิภาค และระดับพหุภาคี การเจรจาการค้าระดับทวิภาคีเป็นกระบวนการเจรจาข้อตกลงทางการค้าระหว่างสองประเทศ ตัวอย่างเช่น ในความพยายามที่จะทำให้เข้าถึงตลาดระหว่างประเทศญี่ปุ่นและฟิลิปปินส์มากขึ้นนั้น รัฐบาลฟิลิปปินส์และญี่ปุ่น ได้บรรลุข้อตกลงทางการค้าทวิภาคี ซึ่งเรียกว่าข้อตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระหว่างญี่ปุ่นและฟิลิปปินส์ (JPEPA)

มีการบรรลุข้อตกลงทางการค้าระดับภูมิภาค ระหว่างกลุ่มประเทศที่รวมตัวกันบนพื้นฐานของความคล้ายคลึงกัน เช่นพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ ภาษา ประวัติศาสตร์ ฯลฯ ข้อตกลงจะส่งเสริมการค้าในปริมาณเพิ่มขึ้น และส่งเสริมความเจริญเติบโตร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก ตัวอย่างของเรื่องนี้คือสมาคมประชาชาติอาเซียน (ASEAN)

องค์การการค้าโลกคือตัวอย่างของระบบการค้าพหุภาคี มีการกล่าวว่าระบบการค้าพหุภาคีดีกว่าข้อตกลงทางการค้าแบบทวิภาคีเพราะข้อตกลงมีความโปร่งใสและเท่าเทียมกันมากกว่า และทุกประเทศก็ต้องปฏิบัติตาม การเจรจาการค้าแบบทวิภาคีน่าจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศที่เข้มแข็งกว่าประเทศคู่ค้า

8. ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร- องค์การการค้าโลกเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ก่อนที่จะมีองค์การการค้าโลก มีความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร (GATT) ข้อตกลงนี้เกิดขึ้นเมื่อปี 1947 ที่เมืองเบรตตัน วูดส์ พร้อมกับการเกิดธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ

ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร เกิดขึ้นเพื่อช่วยให้มีการลดอุปสรรคทางการค้ารุดหน้ายิ่งขึ้นโดยการเจรจาที่เรียกว่ารอบการเจรจา ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างปี 1948 ถึงปี 1995 การเจรจาเหล่านี้ทำให้บรรลุข้อตกลงที่สำคัญ ๆ และค่อย ๆ นำไปสู่การจัดตั้งองค์การการค้าโลก

องค์การการค้าโลกเป็นองค์กรที่ดูแลระบบการค้าพหุภาคีในปัจจุบัน
องค์การการค้าโลกได้รับการจัดตั้งขึ้นในระหว่างการเจรจารอบที่ 8
ซึ่งจัดขึ้นที่เมืองปุนตา เดล เอสเต ประเทศอูรุกวัย
การเจรจาครั้งนี้มักจะเรียกกันวันรอบอูรุกวัย
เมื่อมีการจัดตั้งองค์การการค้าโลกขึ้นแล้ว
ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรก็ถึงวาระสิ้นสุดและถูกทดแทนด้
วยองค์การการค้าโลก

ในระหว่างการเจรจารอบอูรุกวัยนี้ มีการเจรจาข้อตกลงอย่างกว้างขวาง
รวมทั้งสิ้น 17 เรื่อง

ข้อตกลงที่เกี่ยวกับการค้า

- ความตกลงว่าด้วยการเกษตร
- ความตกลงว่าด้วยการใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช
- ความตกลงว่าด้วยสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
- ความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า
- ความตกลงว่าด้วยมาตรการการลงทุนที่เกี่ยวกับการค้า
- ความตกลงว่าด้วยการต่อต้านการทุ่มตลาด
- ความตกลงว่าด้วยการประเมินราคาเพื่อการศุลกากร
- ความตกลงว่าด้วยการตรวจสอบสินค้าก่อนส่งออก
- ความตกลงว่าด้วยกฎเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดสินค้า
- ความตกลงว่าด้วยวิธีดำเนินการออกใบอนุญาตนำเข้า
- ความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้

ข้อตกลงพิเศษทางการค้า

- ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าบริการ
 - ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า
 - ความตกลงว่าด้วยมาตรการลงทุนที่เกี่ยวกับการค้า
 - ความตกลงหลายฝ่ายว่าด้วยการค้าเครื่องบินพลเรือน
- ความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อโดยรัฐ
ความตกลงว่าด้วยนมและผลิตภัณฑ์นมระหว่างประเทศ
และความตกลงว่าด้วยเนื้อไก่ระหว่างประเทศ

กลไก

- ความตกลงว่าด้วยการยุติข้อพิพาท
- กลไกทบทวน นโยบายการค้า

9. คุณสมบัติพื้นฐานของสมาชิกภาพในองค์การการค้าโลก?

หลักการพื้นฐานที่ใช้สำหรับบรรดาสมาชิกทั้งหมดขององค์การการค้าโลกคือหลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติและหลักการว่าด้วยการเห็นชอบทุกข้อตกลง

ตามหลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งนั้น ประเทศสมาชิกทุกประเทศจะต้องใช้ข้อกำหนดเดียวกันกับสมาชิกขององค์การการค้าโลกทุกประเทศ ซึ่งหมายความว่า นโยบายทางการค้าที่ประเทศฟิลิปปินส์ใช้ต่อสหรัฐอเมริกา ก็ต้องใช้กับสมาชิกขององค์การการค้าโลกประเทศอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน ฟิลิปปินส์ไม่สามารถให้อภิสิทธิ์กับประเทศคู่ค้าใด ๆ นอกเสียจากประเทศนั้นมีได้เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก

หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งเป็นกฎเกณฑ์สำคัญระดับโลกในการดำเนินนโยบายทางการค้าที่เป็นมาตรฐานในระบบการค้าพหุภาคี

ในขณะเดียวกัน

หลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติให้หลักประกันว่านโยบายภายในของประเทศสมาชิกจะมีการปรับให้สอดคล้องกับนโยบายที่ปฏิบัติกับประเทศคู่ค้าที่เป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก หากฟิลิปปินส์ห้ามนำเข้าสินค้าที่มีปริมาณอะฟลาทอกซินสูง ก็จะต้องห้ามเกษตรกรของตนผลิตสินค้าที่ปนเปื้อนอะฟลาทอกซินด้วยเช่นกัน

หลักการว่าด้วยการเห็นชอบทุกข้อตกลง หมายความว่าประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถเลือกที่จะไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงหนึ่งใดหากประเทศนั้น ไม่เห็นประโยชน์หรือไม่ได้รับประโยชน์จากข้อตกลงนั้น ๆ ด้วยหลักการว่าด้วยการเห็นชอบทุกข้อตกลงผูกพันประเทศสมาชิกให้รับความตกลงทุกข้อที่จะมีการบังคับใช้ภายใต้กรอบองค์การการค้าโลก

องค์การการค้าโลกยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่า

รัฐบาลมีการพัฒนาและทรัพยากรในระดับที่แตกต่างกัน

ดังนั้น

องค์การการค้าโลกจึงยึดนโยบายการปฏิบัติที่แตกต่างโดยการให้สิทธิพิเศษ ซึ่งหมายความว่าประเทศที่มั่งคั่งมากกว่าจะจ่ายมากกว่าหรือรับภาระในการลดข้อ กำหนดมากกว่า และต้องดำเนินการลดภาษีศุลกากรในระยะเวลาที่เร็วกว่า สำหรับประเทศที่มีเศรษฐกิจไม่มั่นคงและกำลังพัฒนาจะได้รับการพิจารณาพิเศษ ให้ลดภาษีศุลกากรในอัตราที่น้อยกว่าและสามารถเริ่มดำเนินการในกรอบเวลาที่ ยาวนานกว่า

หลักสูตร 2 - ประเด็นต่าง ๆ

ในความตกลงว่าด้วยการเกษตรขององค์การการค้าโลก (AOA)

1.

ความตกลงว่าด้วยการเกษตรขององค์การการค้าโลกมีข้อกำหนดสำคัญอะไรบ้าง ?

ความตกลงว่าด้วยการเกษตรขององค์การการค้าโลกประกอบด้วยเสาหลักหรือ 3 ประการ คือการเข้าถึงตลาด การสนับสนุนภายในประเทศ และการแข่งขันสิ่งออก ประเด็นสำคัญต่อเสาหลักแต่ละประการมีการอภิปรายในส่วนต่อไปนี้

การเข้าถึงตลาด

การแทนที่ระบบโควต้าด้วยภาษีศุลกากร

เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักขององค์การการค้าโลกคือการส่งเสริมการค้าเสรี

ดังนั้นจึงมีการพยายามขจัดข้อจำกัดต่าง

ที่มีอยู่ด้วยการใช้ภาษีศุลกากรมาแทนที่

มีความเชื่อว่าภาษีศุลกากรดีกว่าระบบโควต้าเพราะเป็นเครื่องมือทางการค้าที่คาดการณ์ได้มากกว่า

๑

การจัดระบบโควต้าเท่ากับการปล่อยให้สินค้าทางการเกษตรนำเข้ามาสู่ตลาดในประเทศตราบเท่าที่ผู้ส่งออกยินดีที่จะจ่ายภาษีศุลกากรที่ถูกต้อง

ในกรณีนี้

ภาษีศุลกากรกลายเป็นมาตรการปกป้องขึ้นล่าสุดของประเทศนำเข้าต่อสินค้านำเข้าที่ไม่มีภารกิจกัน

การลดภาษีศุลกากร

หลังจากทดแทนระบบโควตาหรือการกำหนดปริมาณด้วยระบบภาษีศุลกากรแล้ว ประเทศต่าง ๆ ในทุกวันนี้ยังมีพันธะที่จะต้องลดภาษีศุลกากรลงในอนาคต ประเทศกำลังพัฒนามีกำหนดจะต้องลดภาษีศุลกากรของตนลงร้อยละ 10-24 ภายในระยะเวลา 10 ปี

ในขณะที่ประเทศพัฒนาแล้วมีพันธะจะต้องลดภาษีศุลกากรของตนลงร้อยละ 15-36 ภายในระยะเวลา 6 ปี

แต่ละประเทศปฏิบัติพันธะของตนตามกรอบระยะเวลาในการลดภาษีศุลกากรที่จัดเก็บจากสินค้าเกษตร ตามกรอบเวลาเวลานี้ มีอัตราเริ่มต้นหรืออัตราผูกพันซึ่งหมายถึงภาษีศุลกากรที่สามารถใช้ได้เมื่อปีเริ่มต้นและปีท้ายสุดของการปฏิบัติตามความตกลงว่าด้วยการเกษตร ในระหว่างนั้นยังมีอัตราภาษีศุลกากรที่บังคับใช้ หมายถึงอัตราภาษีศุลกากรจริงที่รัฐบาลใช้อัตราที่ใช้นี้ปกติจะต่ำกว่าอัตราผูกพัน (ดูภาพที่ 1)

ภาพที่ 1.

ตัวอย่างเช่นในฟิลิปปินส์

รัฐบาลเปิดเสรีทางภาคการเกษตรฝ่ายเดียวก่อนกรอบเวลาลดภาษีศุลกากรขององค์การการค้าโลกด้วยซ้ำด้วยความเชื่อแต่เดิมว่าฟิลิปปินส์จะได้ประโยชน์มากมายจากการเปิดเสรีก่อน

ตัวอย่างเช่น

อัตราผูกพันของฟิลิปปินส์สำหรับผักตามองค์การการค้าโลกคือภาษีศุลกากรร้อยละ 40

อัตราภาษีศุลกากรโควตา และปริมาณสินค้าขั้นต่ำที่ใช้อัตราภาษีศุลกากรโควตา

อัตราภาษีศุลกากรโควตา

หมายถึงปริมาณสินค้าที่ประเทศหนึ่งสามารถนำเข้าในอัตราภาษีศุลกากรต่ำที่เรียกว่าอัตราในโควตา สินค้าอื่น ๆ

จะต้องใช้ภาษีศุลกากรอัตราปกติที่เรียกว่าอัตราภาษีศุลกากรนอกโควตาที่มักจะสูงกว่าอัตราภาษีศุลกากรโควตา

กลไกนี้ยังอาจเรียกได้ว่าปริมาณสินค้าขั้นต่ำที่ใช้อัตราภาษีศุลกากรโควตา ระบบโควตาสินค้าที่สามารถนำเข้าขั้นต้นตามปริมาณสินค้าขั้นต่ำที่ใช้อัตราภาษีศุลกากรโควตาเท่ากับร้อยละ 3 ของการบริโภคสินค้านั้นในประเทศจากปี 1986-1988

มาตรการปกป้องพิเศษ

ความตกลงว่าด้วยการเกษตรยังมีกลไกการปกป้องพิเศษที่ให้ประเทศต่าง ๆ
คุ้มครองผู้ผลิตในประเทศของตนเป็นการชั่วคราวในกรณีที่มีการนำเข้าอย่างมโห
ฬาร ประเทศต่าง ๆ
สามารถเพิ่มอัตราภาษีศุลกากรเป็นการชั่วคราวในกรณีที่ระดับที่เกินปริมาณนำ
เข้าและราคาที่กำหนด อย่างไรก็ตาม ภาษีที่จะเก็บเพิ่มนั้น
ยังต้องเป็นไปตามสูตรขององค์การการค้าโลกด้วย

ในอีกด้านหนึ่ง

ประเทศที่พัฒนาแล้วก็มีการคุ้มครองเช่นเดียวกันโดยอาศัยกลไกคุ้มครองพิเศษ

การลดการสนับสนุนในประเทศ

การสนับสนุนในประเทศหมายถึงยอดรวมการสนับสนุนที่รัฐบาลหนึ่งให้แก่ผู้ผลิต
ทางการเกษตรของตน (ดูภาพที่ 3 และ 4)
ซึ่งถูกแบ่งเป็นหลายช่องเพื่อแยกแยะการสนับสนุนประเภทต่าง ๆ ที่รัฐบาลจัดให้

ภาพที่ 2.

ตัวอย่างที่ดีตัวอย่างหนึ่งคือกลไกการสนับสนุนราคาในปร
เทศยุโรปตามนโยบายการเกษตร
สหภาพยุโรปซื้อสินค้าเกษตรจากผู้ผลิตเมื่อราคาตกต่ำกว่า
ระดับที่กำหนดให้มีการสนับสนุน
ราคาสนับสนุนถูกกำหนดไว้สูงมากเพื่อว่าผู้ผลิตทางการเก
ษตรจะหันมาผลิตมากขึ้นกว่าปริมาณที่ผู้บริโภคต้องการช
ื่อ

ภาพที่ 3.

การนำเข้าน้ำตาลตามนโยบายการเกษตรของสหภาพยุโรป
เกษตรกรและผู้แปรรูปจะได้รับเงินสูงกว่าราคาน้ำตาลในตล
าดโลก 4 เท่า ก่อให้เกิดผลผลิตเกิน 4 ล้านตัน
ส่วนเกินนี้ถูกนำไปทุ่มในตลาดโลกด้วยการให้การสนับสนุน
การส่งออกถึง 1 พันบ้านที่จ่ายให้แก่ผู้แปรรูปน้ำตาลกลุ่มเล็ก
 ๆ

เกษตรกรเช่นกัน

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรง (Amber Box)

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรง
หมายถึงการสนับสนุนทุกประเภทที่มีผลบิดเบือนการค้าหรือผลกระทบต่อการผลิตทางการเกษตร มาตรการนี้ยังเรียกได้อีกชื่อหนึ่งว่ามาตรการการสนับสนุนรวม ตัวอย่างนี้คือการสนับสนุนราคาที่ได้กล่าวถึงแล้วข้างต้น การสนับสนุนอีกกรณีหนึ่งที่อยู่ในประเภทนี้คือการให้แรงจูงใจการผลิตตอบแทนเกษตรกรหากทำการผลิตเพิ่มขึ้น

ประเทศต่าง ๆ

จะต้องลดมาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรงของตนลงตามข้อตกลงที่ได้กระทำไว้ในความตกลงว่าด้วยการเกษตร

มาตรการการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต (Blue Box)

มาตรการการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิตหมายถึงแผนการจำกัดการผลิตของประเทศหนึ่ง แผนการดังกล่าวมุ่งที่จะจำกัดการผลิตสินค้าบางชนิด บางประเทศมี “แผนกำหนดพื้นที่” ซึ่งรัฐบาลจะจ่ายผู้ผลิตมิให้ทำการเพาะปลูก แผนการดังกล่าวต้องการทำให้มั่นใจได้ว่าราคาสินค้าจะไม่ตกต่ำเพราะมีการผลิตมากเกินไป

การสนับสนุนในรูปแบบนี้ก็ถูกกำหนดให้มีการลดลงด้วย

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่ไม่มีผลบิดเบือนตลาดหรือมีผลบิดเบือนตลาดน้อย (Green Box)

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่ไม่มีผลบิดเบือนตลาดหรือมีผลบิดเบือนตลาดน้อย หมายถึงการสนับสนุนที่ไม่มีผลโดยตรงต่อการผลิตหรือการค้า มาตรการนี้มักจะหมายถึงแผนการทั้งหมดของประเทศเกี่ยวกับการพัฒนาการเกษตร

การสนับสนุนจากรัฐบาลต่อเกษตรกรประเภทนี้ถือว่าเป็นมาตรการที่ไม่มีผลบิดเบือนการค้า ดังนั้น จึงถือเป็นรูปแบบการสนับสนุนได้กระทำได้ ตัวอย่างเช่น รัฐบาลอาจให้ทุนสนับสนุนการผลิตทางการเกษตรในรูปแบบดังต่อไปนี้

- การวิจัย
- การควบคุมโรค
- โครงสร้างพื้นฐาน

- ความมั่นคงทางอาหาร

การจ่ายเงินบางประเภทก็สามารถทำได้หากไม่กระทบต่อการผลิต เช่น ความช่วยเหลือที่ให้เกษตรกรในการปรับโครงการทางการเกษตร และการจ่ายเงินโดยตรงตามแผนให้ความช่วยเหลือด้านสิ่งแวดล้อมและในระดับภาค

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีจำนวนเล็กน้อย (De Minimis)

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีจำนวนเล็กน้อยคือการสนับสนุนโดยประเทศหนึ่งให้แก่ผู้ผลิตของตนบนพื้นฐานของมูลค่ารวมของการผลิตทางการเกษตรในประเทศ การสนับสนุนชนิดนี้มีสองประเภท คือการอุดหนุนการผลิตสินค้าเฉพาะเจาะจงและไม่เฉพาะเจาะจง

สำหรับการอุดหนุนที่มีได้ระบุเจาะจงเฉพาะสินค้านั้น ประเทศกำลังพัฒนาสามารถให้การอุดหนุนได้ประมาณร้อยละ 10 ของมูลค่าผลผลิตทางการเกษตร ในอีกด้านหนึ่ง ประเทศที่พัฒนาแล้วสามารถให้การอุดหนุนได้ประมาณร้อยละ 5 ของมูลค่าผลผลิตทางการเกษตร

เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น ตัวอย่างเช่น หากมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรของประเทศ ก อยู่ที่ 10,000 ล้านเปโซ ก็สามารถให้การอุดหนุนได้ 1,000 ล้านเปโซเพื่อสนับสนุนผู้ผลิตทางการเกษตรของตนทั้งนี้เพราะเป็นประเทศกำลังพัฒนา

มาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีจำนวนเล็กน้อยเฉพาะเจาะจงสินค้า คือการให้การสนับสนุนเฉพาะสินค้าตามสัดส่วนที่มีต่อมูลค่าการผลิตทางการเกษตรรวม ตัวอย่างเช่น ประเทศ ก มีมูลค่าการผลิตข้าวโพดรวมที่ 5,000 ล้านเปโซ ดังนั้น ประเทศ ก จึงสามารถให้การสนับสนุนผู้ผลิตข้าวโพดได้เป็นมูลค่าประมาณ 5,000 ล้านเปโซ

การจัดการแข่งขันส่งออก

การแข่งขันส่งออกเกิดจากการอุดหนุนการส่งออกที่ประเทศพัฒนาแล้วจัดให้แก่ผู้ผลิตสินค้าส่งออก

เป็นการชดเชยโดยตรงหรือโดยอ้อมที่รัฐบาลให้แก่บริษัทธุรกิจในการส่งเสริมการส่งออกสินค้าเกษตร การอุดหนุนการส่งออกเป็นการให้ทุนสนับสนุนการส่งออก ส่งเสริมการส่งออก ให้สิทธิพิเศษทางภาษี และการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบอื่น ๆ ที่อาจทำให้ราคาปกติของสินค้าส่งออกลดลง

ตัวอย่างเช่น กลุ่มประเทศผู้ผลิตสินค้าเกษตร (กลุ่มแคร่น) เรียกร้องให้มีการขจัดและการห้ามการอุดหนุนการส่งออกในภาคเกษตรกรรม กลุ่มประเทศนี้ คิดว่าการอุดหนุนการส่งออกเป็นการกีดราคาสินค้าเกษตรในตลาดโลก ซึ่งจะทำให้รายได้ของเกษตรกรลดลง ก่อให้เกิดความยากจนในบรรดาชาวชนบท นอกจากนี้ การกีดราคาสร้างความเสียหายให้แก่การผลิตอาหารในประเทศที่นำเข้า และลดแรงจูงใจของผู้ผลิต การขจัดการอุดหนุนการส่งออกอาจทำให้ราคาสินค้าเกษตรในตลาดโลกสูงขึ้น

การให้ความช่วยเหลือด้านอาหาร

การให้ความช่วยเหลือด้านอาหารตามชื่อก็คือ การที่ประเทศพัฒนาแล้วที่ร่ำรวยให้ความช่วยเหลือประเทศกำลังพัฒนาและยากจน การดำเนินการดังกล่าวอาจดูเหมือนเป็นการดำเนินการด้วยความเมตตา แต่ในความเป็นจริง การให้ความช่วยเหลือด้านอาหารถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าก่อให้เกิดการสูญเสียอาชีพทางการเกษตรในประเทศที่ได้รับความช่วยเหลือ ข้อวิพากษ์วิจารณ์นี้เน้นการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมกับการเกษตรในประเทศและกลไกสำหรับประเทศที่พัฒนาแล้วจะทุ่มผลผลิตส่วนเกินในประเทศของตนไปยังประเทศอื่น

ความช่วยเหลือด้านอาหารมีสองประเภทด้วยกัน ประเภทแรกคือการให้เปล่าและไม่มีเงื่อนไขผูกมัด ในขณะที่อีกประเภทหนึ่งนั้น อยู่ในรูปของการกู้ยืมที่มีเงื่อนไขการจ่ายเงินต่ำกว่าปกติ ตัวอย่างของการให้ความช่วยเหลือด้านอาหารประเภทหลังคือ กฎหมายมหาชน มาตรา 480 ของสหรัฐ ประเทศฟิลิปปินส์กำลังดำเนินโครงการนี้โดยการนำเข้าข้าวโพด ข้าว หรือถั่วเหลืองจากสหรัฐและจะจ่ายเงินในกำหนดระยะเวลา 20 ปี

รัฐบาลฟิลิปปินส์ขายสินค้านำเข้าในตลาดในประเทศ
และนำรายได้จากการขายไปสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ในประเทศ
โอกาสในการเปลี่ยนความช่วยเหลือด้านอาหารเป็นเงินผลักดันให้รัฐบาลฟิลิปปิน
ส์ต้องการเข้าถึงกฎหมายมหาชน มาตรการ 480
แม้ว่าการผลิตในประเทศจะมีเพียงพอก็ตาม

นอกจากการสร้างความเสียหายให้แก่ผู้ผลิตในประเทศแล้ว
ความช่วยเหลือด้านอาหารยังก่อให้เกิดการโต้แย้งกันเพราะการใช้ทุนที่เกิดจาก
การเปลี่ยนความช่วยเหลือด้านอาหารให้เป็นเงิน
ประเด็นความช่วยเหลือด้านอาหารเป็นความกังวลที่สำคัญสำหรับประเทศยากจน
ที่กำลังพัฒนา แต่โชคไม่ดี
องค์การการค้าโลกยังไม่มีการใช้กฎเกณฑ์ที่เข้มงวดกว่านี้

2. สินค้าทุกประเภทจะเป็นการค้าเสรีใช่ไหม จะไม่มีข้อยกเว้นเลยหรือ?

องค์การการค้าโลกตกลงที่จะยกเว้นการบังคับใช้ภาษีศุลกากรกับสินค้าบางประเภ
ท จากบางประเทศที่มีระบบโควต้าตามภาคผนวก 5
ของความตกลงว่าด้วยการเกษตร ด้วยเหตุผลที่ชอบธรรม

ตัวอย่างเช่น
ประเทศฟิลิปปินส์สามารถใช้ระบบโควต้าสำหรับข้าวได้เพื่อวัตถุประสงค์ความม
นคงทางอาหาร ซึ่งมีกำหนดจะหมดเขตในปี 2005
แต่มีการเจรจาเพิ่มเติมจนประสบความสำเร็จในการขยายกำหนด ไปจนถึงปี
2012

3. ทำไมองค์กรภาคประชาสังคมจึงตั้งคำถามเกี่ยวกับองค์การการค้าโลก?

มีประเด็นคำถามมากมายเกี่ยวกับองค์การการค้าโลก
ก่อนมีความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรด้วยซ้ำ
เกษตรกรจำนวนมากตระหนักว่าข้อกำหนดในความตกลงว่าด้วยการเกษตรจะนำ
หายนะมาสู่ภาคการเกษตรในประเทศ
โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็ก
พวกเขาเห็นว่าไม่มีหนทางที่การเกษตรของตนจะสามารถแข่งขันกับสินค้านำเข้า

ที่มีการอุดหนุนอย่างยิ่ง ซึ่งนำเข้ามาจากประเทศต่าง ๆ เช่น สหรัฐ สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น

มีข้อกำหนดตามนโยบายการปฏิบัติที่แตกต่างโดยการให้สิทธิพิเศษสำหรับประเทศเล็ก ๆ ที่กำลังพัฒนาและพัฒนาน้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม หากเราดูที่ข้อกำหนดที่มีอยู่ในความตกลงว่าด้วยการเกษตร จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าข้อกำหนดเหล่านี้ยังคงเป็นประโยชน์ต่อประเทศที่พัฒนาแล้วมากกว่า

4. องค์กรภาคประชาสังคมยกประเด็นปัญหาเฉพาะอะไรขึ้นมา?

การเปิดตลาดเสรีสำหรับสินค้าทางการเกษตรอย่างกว้างขวาง

ได้อธิบายไว้ข้างต้นแล้วว่า

ความกังวลที่สำคัญของความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรและองค์การการค้าโลกคือการทดแทนระบบโควต้าด้วยระบบภาษีศุลกากรและค่านำเข้า ภาษีศุลกากรเหล่านี้เพื่อส่งเสริมการเปิดการค้าให้มากขึ้นระหว่างประเทศต่าง ๆ สำหรับประเทศเช่นฟิลิปปินส์

ได้เปิดตลาดของตนแล้วแม้ว่าผู้ผลิตในประเทศของตน

โดยเฉพาะผู้ผลิตรายย่อยยังไม่พร้อมจะแข่งขันด้วย

ฟิลิปปินส์ยกเลิกระบบกำหนดปริมาณและเลือกที่จะบังคับใช้ระบบภาษีศุลกากรสำหรับสินค้า 93 ชนิด โดยเฉพาะผัก เนื้อ ข้าวโพด และอื่น ๆ อีกมากมาย เกษตรกรชาวฟิลิปปินส์แสดงความกังวลนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเพราะพวกเขารู้ว่าพวกเขาจะพ่ายแพ้ต่อสินค้านำเข้าแน่นอน

เพราะเป็นการยากที่พวกเขาจะได้รับการสนับสนุน/อุดหนุนไม่เหมือนกับเกษตรกรในประเทศส่งออก

ประเทศต่าง ๆ จำเป็นต้องลดภาษีศุลกากรในเร็ว ๆ นี้ น่าเสียดาย ประเทศร่ำรวยอื่น ๆ

ซึ่งแม้ว่าจะมีกรอบเวลาในการลดภาษีศุลกากรตามกำหนดก็ตามแต่ดูเหมือนจะไม่ได้ได้รับผลกระทบจากการลดภาษีศุลกากรนี้

ภาษีศุลกากรที่บังคับใช้ในประเทศเหล่านี้

สูงมากเสียจนแม้ว่าจะลดลงสักครึ่งก็ยังคงสามารถให้การปกป้องคุ้มครองผู้ผลิตในประเทศของตนได้อย่างพอเพียง ดังเช่นกรณีของประเทศญี่ปุ่น สวิตเซอร์แลนด์

และประเทศที่พัฒนาแล้วจำนวนมากที่ยังคงใช้อัตราภาษีศุลกากรประมาณร้อยละ 400

การคงไว้ซึ่งการอุดหนุนการส่งออกโดยประเทศพัฒนาแล้ว

การปฏิบัติไม่เท่าเทียมกันในองค์การการค้าโลกเห็นได้ชัด หากเราใช้ข้อกำหนดของความตกลงว่าด้วยการเกษตรเป็นพื้นฐานในการพิจารณา ความตกลงว่าด้วยการเกษตรเปิดโอกาสให้ประเทศพัฒนาแล้วสามารถคงการอุดหนุนการส่งออกของตนในระดับสูงไว้ได้ โดยเฉพาะการเปิดโอกาสให้พวกเขาอุดหนุนการส่งออกเทียบเท่ากับร้อยละ 64 ของการอุดหนุนของพวกเขาตั้งแต่ปี 1986-1990

อาจจะจริงก็ได้ที่ประเทศกำลังพัฒนารับโอกาสให้ใช้การอุดหนุนการส่งออกของตนร้อยละ 76 ของมูลค่าการอุดหนุนระหว่างปี 1986-1990 เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติที่แตกต่างโดยการให้สิทธิพิเศษ อย่างไรก็ตามข้อกำหนดนี้โดยสาระแล้ว ไม่เป็นธรรมสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่อาจให้การอุดหนุนการส่งออกต่อเกษตรกรของตนเพราะขาดทรัพยากร

สหภาพยุโรปให้การอุดหนุนการส่งออกสูงที่สุด นับจากปี 1995-2000 เกือบร้อยละ 92 หรือ 29,300 ล้านดอลลาร์ของการอุดหนุนการส่งออกมาจากประเทศสหภาพยุโรป ตามด้วยสวีตเซอร์แลนด์และนอร์เวย์ซึ่งให้การอุดหนุนถึง 1,800 ล้านดอลลาร์แก่การส่งออกในขณะที่สหรัฐให้การอุดหนุน 487 ล้านดอลลาร์

23 ประเทศให้การอุดหนุนการส่งออกเป็นมูลค่ารวม 1,500 ล้านดอลลาร์ในปีเดียวกัน ประเทศเหล่านี้ประกอบไปด้วยประเทศกำลังพัฒนาไม่กี่ประเทศ เช่น ปากีสถาน อินเดีย เกาหลี และไทย

การขาดวินัยด้านสินเชื่อกส่งออกและการให้ความช่วยเหลือด้านอาหาร

นอกเหนือจากการให้การอุดหนุนการส่งออกแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วยังใช้ความช่วยเหลือด้านอาหารเพื่อเข้าสู่ตลาดของประเทศกำลังพัฒนาอย่างชอบธรรม

ตัวอย่างนี้คือ กฎหมายมหาชน มาตรา 480 ของสหรัฐ นับจากปี 1991-2001 มูลค่าการนำเข้าข้าวโพด ข้าวและถั่วเหลืองรวมของประเทศฟิลิปปินส์จากการใช้กฎหมายมหาชน มาตรา 480 อยู่ที่ราว ๆ 190 ล้านดอลลาร์

การอนุญาตการจ่ายเงินโดยตรงแก่ผู้ผลิตตามนโยบายการผลิตที่ไม่มีผลบิดเบือนตลาดหรือมีผลบิดเบือนตลาดน้อย

ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น การผลิตที่ไม่มีผลบิดเบือนตลาดหรือมีผลบิดเบือนตลาดน้อยเปิดให้มีการอุดหนุนตามองค์การการค้าโลกเพราะเชื่อว่าไม่มีผลโดยตรงต่อการค้าและการผลิต อย่างไรก็ตาม ประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศจ่ายเงินอุดหนุนโดยตรงโดยถือว่าเป็นการผลิตที่ไม่มีผลบิดเบือนตลาดหรือมีผลบิดเบือนตลาดน้อย ประเทศกำลังพัฒนากำลังคัดค้านการจ่ายเงินโดยตรงเหล่านี้

การใช้ประโยชน์จากมาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช โดยประเทศที่พัฒนาแล้วเพื่อป้องกันการนำเข้าสินค้ามาในตลาดภายในประเทศ

ข้อดีประการหนึ่งที่มีความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร/องค์การการค้าโลกสัญญาว่าจะก่อให้เกิดการเปิดตลาดเพิ่มขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้ว ดูเหมือนนี่คือข่าวดีสำหรับประเทศอย่างฟิลิปปินส์ที่มีผลประโยชน์จากการส่งออกประเทศที่กำลังพัฒนาต่างก็มุ่งหวังว่าตนเองจะสามารถส่งสินค้าออกไปยังตลาดจำนวนมากขึ้น

น่าเสียดาย คำสัญญานี้ไม่เคยเกิดขึ้น แม้ประเทศที่พัฒนาแล้วจะลดภาษีศุลกากรของตนลง ประเทศที่กำลังพัฒนาก็ยังไม่สามารถเข้าถึงตลาดเหล่านี้ตามที่หวังได้เพราะประเทศที่พัฒนาแล้วใช้ *มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช* เพื่อป้องกันมิให้มีการนำเข้าสินค้าจากประเทศที่กำลังพัฒนา

มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช หมายถึงกฎระเบียบของประเทศต่อการนำเข้าสินค้า มาตรการเหล่านี้ถูกกำหนดขึ้นเพื่อให้มั่นใจว่าสินค้านำเข้าจะไม่นำโรค สารเคมี หรือวัตถุอันตรายอื่น ๆ เข้าประเทศซึ่งอาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภคและอุตสาหกรรมอื่น ๆ ในประเทศ

5. เราสรุปอะไรได้บ้างจากสถานการณ์นี้?

ผู้สนับสนุนความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร/องค์การการค้าโลก ได้โต้แย้งว่า เป็นการยากในเวลานี้ที่จะสรุปว่ามีผลกระทบของการเปิดการค้าเสรี ตามความเห็นของพวกเขา ควรโทษความอ่อนแอของอุตสาหกรรมหลายประเภทที่ทำให้มีการนำเข้าเพิ่มขึ้น และมีการเติบโตอย่างช้า ๆ ของอุตสาหกรรมเหล่านี้ แทนที่จะไปโทษการเปิดตลาดเสรี

ในกรณีของฟิลิปปินส์

นักเศรษฐศาสตร์เปิดเผยว่าการที่เกษตรกรไม่สามารถแข่งขันก็เป็นเหตุผลเพียงพอสำหรับรัฐบาลในการให้ความใส่ใจอย่างยิ่ง ในขณะที่เดียวกัน ประชาสังคมในประเทศและกลุ่มเกษตรกรเห็นพ้องกับรัฐบาลในการให้ความสำคัญต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของภาคการเกษตร ที่จริง นี่เป็นเสียงเรียกร้องของพวกเขา ตั้งแต่ก่อนมีการให้สัตยาบันความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรเสียอีก พวกเขากลัวว่าหากไม่มีการสนับสนุนนี้ รัฐบาลก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเปิดตลาดเสรีและยกเลิกการปกป้องการดำรงชีวิตของพวกเขาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดเสีย

เห็นได้ชัดว่าในหลาย ๆ

ปีที่ผ่านมา นับจากการเข้าร่วมความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร- องค์การการค้าโลก ประโยชน์ทั้งหมดที่ผู้ให้การสนับสนุนสัญญาไว้มิได้เกิดขึ้นเลย หวังเป็นอย่างยิ่งว่า บทเรียนที่รวบรวมไว้ในช่วง 10 ปีของการดำเนินการตามความตกลงว่าด้วยการเกษตร จะช่วยให้รัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ใช้ความสมุหระบอบในการเจรจาในอนาคตกับองค์การการค้าโลก

ภาพที่ 4. ผลของการดำเนินการตามความตกลงว่าด้วยการเกษตรในฟิลิปปินส์

ในปี 2005
สิบปีหลังจากการลงนามและการดำเนินการตามความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร-
องค์การการค้าโลกในฟิลิปปินส์ เครือข่ายเฝ้าระวังข้าว (Rice Watch and Action Network - R1) ได้หันไปมองอดีต
และพยายามเก็บรวบรวมประโยชน์ที่ความตกลงนี้ได้สัญญาไว้

รัฐบาลคาดการณ์ว่า
จะได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจมากมายระหว่างการอภิปรายในวคตีสภาฟิลิปปินส์ว่าสมควรจะ
ให้สัตยาบันความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรหรือไม่ ตามความเห็นของรัฐบาล
และผู้ให้การสนับสนุนความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากรอื่น ๆ
ภาคการเกษตรจะได้รับประโยชน์จากความตกลงว่าด้วยการเกษตรนี้อย่างแน่นอน
พวกเขาคาดการณ์ว่าจะมีโอกาสในการส่งออกสินค้าเกษตรมากขึ้นพร้อมกับการมีงานทำและป
ระสิทธิภาพในการผลิตมากขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องจากการเข้าถึงตลาดต่างประเทศมากขึ้น
ความเห็นเหล่านี้เป็นคำตอบของพวกเขาต่อคำถามของเกษตรกร
และแม้กระทั่งนักกฎหมายบางท่านซึ่งเข้าหาผู้กำหนดนโยบายเพื่อแสดงความกังวลของพวกเขา

เกษตรกรรู้ว่าพวกเขาไม่มีโอกาสเท่ากับเกษตรกรในประเทศที่พัฒนาแล้ว
เกษตรกรในประเทศร่ำรวยได้รับการอุดหนุนอย่างมากจากรัฐบาลของตน
แม้เกษตรกรและกลุ่มประชาสังคมจะหยิบยกประเด็นปัญหาขึ้นมา
แต่วคตีสภาของฟิลิปปินส์ก็ยังไม่ให้สัตยาบันความตกลงซึ่งเท่ากับเห็นด้วยอย่างชัดเจนกับคำสัญญา
ต่าง ๆ ที่รัฐบาลให้

อย่างไรก็ตาม เมื่อดูจากสิ่งที่เกิดขึ้นในภาคการเกษตร
จะเห็นได้ว่าที่จริงเกษตรกรในฟิลิปปินส์ได้รับผลกระทบมากกว่าประโยชน์
พวกเขาเชื่อว่าผลกระทบจะเกิดขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย และก็พิสูจน์แล้วว่าพวกเขาพูดถูก

จากการได้ดุลการค้าทางการเกษตรเปลี่ยนไปเป็นขาดดุล

ดุลการค้าคือความแตกต่างระหว่างการส่งออกและนำเข้า มีการกล่าวว่าประเทศหนึ่ง ๆ
จะได้เปรียบดุลการค้าทางการเกษตรหากการส่งออกมีมากกว่าการนำเข้า การขาดดุลการค้า
(หรือติดลบ) หมายถึงการนำเข้ามีมากกว่าการส่งออก การขาดดุลจึงหมายถึงประเทศหนึ่ง ๆ
นำเข้าสินค้ามากกว่าที่ตนส่งออก

ในปี 1993 ก่อนที่ฟิลิปปินส์จะให้สัตยาบันความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร-
องค์การการค้าโลก ประเทศได้เปรียบดุลการค้า 300 ล้านดอลลาร์ สิบปีให้หลังในปี 2003
ประเทศต้องขาดดุลการค้าประมาณ 900 ล้านดอลลาร์
ประเทศไม่สามารถรับประโยชน์จากการเปิดประตูให้กับตลาดการเกษตรเพิ่มขึ้นตามที่องค์กา
การค้าโลกและรัฐบาลฟิลิปปินส์ได้ให้สัญญาเอาไว้

การนำเข้าโตจาก 1,600 ล้านดอลลาร์ ไปเป็น 3,200 ล้านดอลลาร์ในช่วงเวลาเดียวกัน
การส่งออกเติบโตจาก 1,900 ล้านดอลลาร์ ขึ้นไปเป็น 2,300 ล้านดอลลาร์ในปี 2003 เท่านั้น

นอกจากนั้น แทบจะไม่มีการสร้างงานใหม่เลย คำสัญญาที่ว่า จะสร้างงาน 500,000
ตำแหน่งใหม่สำหรับฟิลิปปินส์โดยเฉลี่ยต่อปีตามความตกลงการค้าโลกก็ยังไม่เกิดขึ้น

ภาพที่ 5 ผลกระทบเฉพาะต่อภาคเศรษฐกิจ

ผลกระทบของการเปิดการค้าเสรีชัดเจนในแต่ละภาค ตลาดในประเทศเต็มไปด้วยสินค้านำเข้าหลังจากรัฐบาลเปิดตลาดภายในประเทศตามข้อผูกพันกับความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร

การเติบโตในภาคการเกษตร โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสุกร สัตว์ปีกและผักมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

สุกร

- การนำเข้าเพิ่มจาก 38 เมตริกตันในปี 1997 เป็น 533 เมตริกตันในปี 2000
- การนำเข้าเนื้อหมูมีอัตราการเติบโตเพิ่มจากร้อยละ 7 ในปี 1990-1994 เป็นร้อยละ 134 ในปี 1995-2000

สัตว์ปีก

- การนำเข้าเนื้อไก่แช่แข็งเพิ่มจาก 106 เมตริกตันในปี 1994 เป็น 10,830 เมตริกตันในปี 2001
- อัตราการเติบโตโดยรวมของสินค้านี้ลดลงจาก 11.27 ในปี 1996 เป็น 5.39 ในปี 2000

ผัก

- ปริมาณการนำเข้าผักเพิ่มจาก 42,000 เมตริกตันในปี 1995 เป็น 115,000 เมตริกตันในปี 2000 เป็นการเพิ่มการนำเข้าร้อยละ 152
- ในปี 2002 ราคาขั้นต่ำตกไปที่ 60 เปโซ ในขณะที่ราคาผักภาคตกจาก 50 เปโซเหลือ 15-20 เปโซต่อกิโลกรัม
- ผลผลิตผักในประเทศลดลงจาก 4.8 ล้านเมตริกตันในปี 1996 เหลือ 3.3 ล้านเมตริกตันในปี 2001
- ตามข้อมูลของผู้ปลูกผักในเบ็งเควิต ซึ่งเป็นจังหวัดที่ขึ้นชื่อในการปลูกผักของประเทศ พวกเขาขาดทุนถึง 2,000 ล้านเปโซจากเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม ในปี 2002
ล้มเจ็บบนผลมาจากการเปิดการค้าเสรี

จึงจุดนี้
จะไม่
ตันอีก

การติดตามผลการดำเนินการตามความผูกพันของรัฐบาลเป็นสิ่งสำคัญ ความพยายามรณรงค์เพื่อเพิ่มผลผลิต ส่งเสริมความมั่นคงทางอาหารเพิ่มขึ้นจะไม่เกิดผลอะไรหากนโยบายการค้าไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เหล่านี้

7.

มีข้อกำหนดในองค์การการค้าโลกอะไรบ้างที่มีศักยภาพต่อการผ่อนปรนการเปิดการค้าเสรี?

มี ในปัจจุบัน มีข้อเสนอจากกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา 33 ประเทศในเรื่องมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษกำลังมีการเจรจาในองค์การการค้าโลก

มาตรการสินค้าพิเศษ

และกลไกการปกป้องพิเศษเป็นผลโดยตรงจากการรณรงค์ขอการสนับสนุนของประเทศกำลังพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาการขาดดุลจากความตกลงในปัจจุบัน และเพื่อนำเสนอมาตรการที่มีความหมายและประโยชน์มากกว่าในการปฏิบัติที่แตกต่างโดยการให้สิทธิพิเศษ

สาระสำคัญประการหนึ่งของข้อเสนอนี้คือการยกเว้นกลุ่มสินค้า

ส่วนใหญ่เป็นพืชอาหาร จากการเปิดตลาดและการสนับสนุนภายในประเทศ ข้อเสนอนี้เป็นการยอมรับความสำคัญของพืชเหล่านี้ในการบรรลุวัตถุประสงค์ความมั่นคงทางอาหารในประเทศกำลังพัฒนา

มาตรการสินค้าพิเศษ หมายถึงสินค้าที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงทางอาหาร การดำรงชีพ และการพัฒนาชนบทของประเทศ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีการปกป้องทางการค้า

กลไกการปกป้องพิเศษ

คือกลไกสำหรับประเทศกำลังพัฒนาเมื่อเกิดความกังวลต่อการนำเข้าสินค้าในปริมาณมาก ประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นสมาชิกเท่านั้นที่จะใช้กลไกนี้ได้ และการปรับปรุงค่าธรรมเนียมมาตรการปกป้องพิเศษ

ในขณะที่มีการนำเสนออัตราการลดภาษีศุลกากรต่อองค์การการค้าโลกอยู่ในขณะนี้

ก็ยังคงมีความสำคัญมากขึ้นสำหรับประเทศกำลังพัฒนาที่จะเรียกร้องให้มีมาตรการสินค้าพิเศษ และกลไกการปกป้องพิเศษสำหรับสินค้าการเกษตร

ด้วยเหตุนี้ ผลการอภิปรายเกี่ยวกับการเลือก การครอบคลุม และการปฏิบัติต่อสินค้าพิเศษ รวมถึงรูปแบบสุดท้ายของกลไกการปกป้องพิเศษ

จะมีผลสำคัญต่อความสามารถของประเทศกำลังพัฒนาในการปกป้องภาคการเกษตรจากการค้าเสรี เพราะเหตุนี้ จึงสำคัญที่ประเทศกำลังพัฒนารวมถึงองค์กรภาคประชาสังคมที่จะเรียกร้องความยืดหยุ่นสูงสุดสำหรับมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษ

ดังนั้น

รัฐบาลของประเทศกำลังพัฒนาควรศึกษาและมองที่ประโยชน์ของมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษเพื่อประโยชน์ของประเทศตน

รัฐบาลจะต้องระบุสินค้าที่ต้องการปกป้องมากที่สุดและระดับการปกป้องที่ต้องการ ข้อมูลนี้จะช่วยรัฐบาลให้กำหนดมาตรการสินค้าพิเศษและการปฏิบัติที่สามารถนำมาให้กับสินค้าเหล่านี้

8.

มีอะไรพิเศษที่จะต้องเฝ้ามองในการเจรจาองค์การการค้าโลกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษ?

รายละเอียดต่อไปนี้เป็นจุดยืนของกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา 33 ประเทศ หรือ จี 33 ที่เครือข่ายเฝ้าระวังข้าวและกลุ่มจี 33 และองค์กรภาคประชาสังคมเกี่ยวกับมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษ

รูปแบบมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษยังคงอยู่ในระหว่างเจรจา

การเปลี่ยนแปลงและข้อเสนอปัจจุบันเกี่ยวกับกลไกเหล่านี้จะมีการกล่าวถึงต่อไป

- เกี่ยวกับมาตรการสินค้าพิเศษ

การเลือกสินค้าพิเศษ—ประเทศต่าง ๆ

ควรมีอิสระในการเลือกสินค้าที่จะได้รับสถานะสินค้าพิเศษ

ซึ่งจะเท่ากับการยอมรับวัตถุประสงค์และลำดับความสำคัญต่อการพัฒนาของประเทศที่แตกต่างกัน

จึงควรมีความยืดหยุ่นในการกำหนดการครอบคลุมสินค้าที่จะประกาศเป็นสินค้าพิเศษ ประเด็นนี้ได้มีการลงมติไปแล้วในการประชุมระดับรัฐมนตรีที่ฮ่องกงในปี 2005 แต่การเปลี่ยนแปลงก็ยังคงเกิดขึ้นได้ ดังนั้น

การรณรงค์ต่อเนื่องจึงเป็นสิ่งจำเป็น

การครอบคลุมหรือจำนวนชนิดสินค้าที่จะประกาศเป็นสินค้าพิเศษ-
จุดยืนแรกของกลุ่มจี 33 คือให้การครอบคลุมสูงสุดร้อยละ 20
ของรายการภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตรโดยรวมให้เป็นสินค้าพิเศษ
ในกรณีของฟิลิปปินส์ซึ่งมีรายการภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตร 802 รายการ
การครอบคลุมร้อยละ 20 จะมีค่าเท่ากับภาษีศุลกากร 160 รายการ

การปฏิบัติต่อสินค้าพิเศษ - ข้อเสนอของกลุ่มจี 33
เกี่ยวกับสินค้าพิเศษที่จะได้รับการยกเว้นจากการลดภาษีศุลกากรและมาตรการป
ริมาณนำเข้าขั้นต่ำ หรือสินค้าอ่อนไหวที่มีโควตาผูกพัน แต่นอกเหนือจากนี้
เครือข่ายเผ่าระวังข้าว พร้อมกับกลุ่มจี 33
และองค์การภาคประชาสังคมเสนอว่าสินค้าเหล่านี้ควรได้รับการปกป้องด้านตลาด
ในรูปแบบที่สูงขึ้นโดยการบังคับใช้ภาษีศุลกากรในอัตราที่สูงกว่าอัตราผูกพัน
และเปิดโอกาสให้มีการบังคับใช้การจำกัดโควตานำเข้าและการบังคับใช้ค่าธรรมเนียม
นิยมเฉพาะ เนื้ออื่นใด
สินค้าพิเศษควรมีสหิทธิได้รับการสนับสนุนภายในประเทศในระดับที่ไม่มีการควบ
คุม

เกี่ยวกับกลไกการปกป้องพิเศษ

เกี่ยวกับการจัดการกลไกการปกป้องพิเศษ ---
เรื่องนี้ควรมีสำหรับสินค้าเกษตรทุกชนิดของประเทศกำลังพัฒนา
มีใช้เพียงแค่เฉพาะสินค้าพิเศษเท่านั้น
กลไกนี้ควรง่ายต่อการจัดการและดำเนินการ

กลไกการปกป้องพิเศษ

โดยการกำหนดระดับนำเข้าที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหาย *SSM Triggers-*
พันธมิตรกลุ่มจี 33
เสนอให้ใช้ระดับปริมาณนำเข้าหรือราคาที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหายเป็
นหนทางในการพิจารณาว่าปริมาณการนำเข้ามากเกินไปหรือราคาต่ำเกินไปได้
เกิดขึ้นแล้วตามสูตรที่กำหนดขึ้น

วิธีแก้ไขสำหรับกลไกการปกป้องพิเศษ -

หากระดับนำเข้าที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหายถูกละเมิด จุดยืนของกลุ่มจี 33
คือการบังคับใช้ค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมที่จะทำให้ราคาสินค้านำเข้าเท่ากับระดับที่
เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหาย อย่างไรก็ตาม กลุ่มจี 33

และองค์กรภาคประชาสังคมเรียกร้องให้ประเทศกำลังพัฒนามีความสามารถในการบังคับใช้ภาษีศุลกากรในอัตราที่สูงกว่าอัตราผูกพัน

9. เป็นเวลานานมาแล้วนับตั้งแต่การประชุมที่แคนคูนเมื่อกลุ่มจี 33 นำเสนอมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษเป็นครั้งแรก มีอะไรเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับรูปแบบมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษในช่วงเวลาที่ผ่านมาบ้าง?

นับจากการนำเสนอครั้งแรกของกลุ่มจี 33 ได้มีการเพิ่มเติมรายละเอียดเข้าไปในมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษ ประเทศกำลังพัฒนามีข้อเสนอที่แข็งแกร่งคัดค้านข้อเสนอของประเทศที่พัฒนาแล้วที่พยายามปิดข้อเสนอดั้งเดิมของกลุ่มจี 33

มาตรการสินค้าพิเศษ

ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับมาตรการสินค้าพิเศษคือ:

1. จำนวนสินค้าที่มีจะต้องเก็บภาษีศุลกากรในอัตราศูนย์ ตัวเลขแรกที่เสนอโดยกลุ่มจี 7 คือจำนวนสินค้าน้อยละ 5 จากรายการภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตร ข้อเสนอแรกเริ่มของกลุ่มจี 33 คือร้อยละ 20 ของรายการภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตรควรได้รับการยกเว้นจากการลดภาษีศุลกากร อย่างไรก็ตามตัวเลขนี้ถูกลดทอนลงเหลือร้อยละ 10 และ 8 ในเวลาต่อมา
2. จำนวนสินค้าที่จะสำแดงเป็นสินค้าพิเศษ - ตัวเลขที่นำเสนอโดยกลุ่มจี 7 กำหนดไว้ที่ร้อยละ 12 จากรายการภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตร อย่างไรก็ตาม กลุ่มจี 33 เห็นว่าตัวเลขนี้ต่ำเกินไปและควรกำหนดไว้ที่ร้อยละ 15
3. จำนวนระดับการลดภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าพิเศษ - กลุ่มจี 7 เห็นด้วยกับระดับเดียวโดยมีการลดภาษีศุลกากรเฉลี่ยร้อยละ 11 กลุ่มจี 33 แย้งว่าตัวเลขนี้น่าจะอยู่ที่ร้อยละ 9 เพราะมีระดับการลดภาษีศุลกากรเพียงระดับเดียว ก่อนหน้านั้น กลุ่มจี 33

เห็นพ้องที่จะใช้การปฏิบัติสองระดับสำหรับสินค้าพิเศษ
ระดับแรกลดในอัตราศูนย์ และอีกระดับลดในอัตราน้อยที่สุด

- กลไกการปกป้องพิเศษ
- ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับกลไกการปกป้องพิเศษมีดังต่อไปนี้

1. **วิธีแก้ไข** -
ความกังวลที่สำคัญคือวิธีแก้ไขควรส่งผลให้ระดับภาษีศุลกากรสูงขึ้นกว่าอัตราผูกพันตามการเจรจาอบอุรุกวัยหรือไม่ **กลุ่มจี 33**
สนับสนุนวิธีแก้ไขให้สูงกว่าระดับภาษีศุลกากรผูกพันก่อนการเจรจาอบโดฮาอย่างแข็งขัน ประเทศอาเซียน 4 ประเทศ ปารากวัย อุรุกวัย คานาดา สหรัฐ และไทยคัดค้านข้อเสนอนี้
ในระหว่างการเจรจา
มีความเห็นพ้องต้องกันโดยนัยว่าวิธีแก้ไขอาจก้าวพ้นอัตราผูกพันได้อย่างไรก็ตาม
ผู้คัดค้านพยายามจำกัดการเข้าถึงวิธีแก้ไขเหล่านี้โดยกำหนดระดับเกณฑ์ไว้ที่ร้อยละ 140 นั่นหมายความว่าสินค้านำเข้าจะต้องเพิ่มขึ้นร้อยละ 40 เกินระดับเกณฑ์ก่อนที่จะมีการนำวิธีแก้ไขมาใช้ ข้อเสนอนี้ถูกปฏิเสธโดยกลุ่มจี 33 อย่างไรก็ตาม สหรัฐถึงกับเสนอว่าระดับเกณฑ์นี้ควรจะเพิ่มขึ้นไปถึงร้อยละ 150

3. **การตรวจสอบซึ่งกันและกัน** - **เอกสารของกลุ่มจี 7**
เสนอว่าราคาควรลดลงเพื่อให้มีวิธีแก้ไข
แม้ว่าจะมีการละเมิดระดับเกณฑ์ปริมาณก็ตาม
วิธีการนี้จะมีประสิทธิผลในการจำกัดการเข้าถึงและการใช้กลไกการปกป้องพิเศษ เพราะประเทศต่าง ๆ
จะต้องปฏิบัติตามข้อเรียกร้องสองประการเพื่อที่จะใช้กลไกการปกป้องพิเศษ

4.
การใช้กลไกการปกป้องพิเศษบนพื้นฐานของชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่ง
หมายความว่า การนำเข้าตามการปฏิบัติด้วยสิทธิพิเศษจะไม่ได้รับการพิจารณาในการประกาศการนำเข้าอย่างท่วมท้น **อย่างไรก็ตาม**

ประเด็นนี้มีได้รับการเน้นในระหว่างการเจรจาเพราะจุดเน้นอยู่ตรงประเด็นวิธีแก้ไข และต่อมาอยู่ที่ระดับเกณฑ์สำหรับการละเมิดวิธีแก้ไข

10. หากโอกาสของข้อเสนอลดน้อยลง เรายังจะทำอะไรได้บ้าง?

ข้อเท็จจริงที่แม้ว่าการใช้เวลาในการเจรจาไปหลายปี และยังไม่สามารถทำข้อตกลงได้นั้น เป็นสัญญาณที่บอกว่าเสียงที่องค์กรภาคประชาสังคมร้องไห้ได้ยินนั้นกำลังแผ่วลง

ประเทศที่พัฒนาแล้วยังคงเรียกร้องให้มีการประเมินเกี่ยวกับกลไกนี้มาก โดยเฉพาะในประเด็นกลไกการปกป้องพิเศษ ที่จริง ประเทศกำลังพัฒนาบางประเทศที่มีผลประโยชน์จากการส่งออกก็เห็นด้วยกับจุดยืนของประเทศพัฒนาแล้ว (เช่น ไทย มาเลเซีย ออสเตรเลีย ปารากวัย อาร์เจนตินา ฯลฯ)

การที่ผู้คัดค้านมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษมีจำนวนเพิ่มขึ้น ยิ่งทำให้จำเป็นที่จะต้องได้รับการสนับสนุนของประชาชนต่อการปกป้องเหล่านี้ ปราศจากการสนับสนุนจากองค์กรภาคประชาสังคมในการผลักดันเพื่อความยืดหยุ่นสูงสุดสำหรับมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษ ก็ไม่น่าประหลาดใจที่จะเห็นการที่กลุ่มจี 33 จะยอมรับข้อเรียกร้องของประเทศพัฒนาแล้วในเวลาอันใกล้

นี่คือเหตุผลจำเป็นยิ่งขึ้นสำหรับองค์กรภาคประชาสังคมจากประเทศต่าง ๆ ที่จะเรียกร้องประเทศของตนให้ปกป้องภาคการเกษตรของตนจากการค้าเสรี องค์กรเหล่านี้จะต้องเรียกร้องรัฐบาลของตนให้จัดเวทีภายในประเทศเพื่อค้นหาความต้องการสำหรับมาตรการสินค้าพิเศษ และกลไกการปกป้องพิเศษ ในเวลาเดียวกัน ในฐานะประเทศกำลังพัฒนา องค์กรเหล่านี้จะต้องร่วมมือกับกลุ่มจี 33 และดำเนินการเจรจาต่อเนื่องเพื่อเปิดให้มีความยืดหยุ่นมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ภาคผนวก - เหตุการณ์สำคัญ การแก้ไข และกลุ่มพลังที่สำคัญในองค์การการค้าโลก

การประชุมระดับรัฐมนตรีขององค์การการค้าโลกที่กำหนดให้มีทุกสองปี เพื่อพิจารณาการดำเนินการตามความตกลง องค์การการค้าโลกมีการประชุมระดับรัฐมนตรีหลายครั้งแล้ว เช่นที่สิงคโปร์

(1996) เจนีวา (1998) ซีแอตเติล (1999) โดฮา (2001) แคนคูน (2002) ซ็องกง (2005)

การประชุมระดับรัฐมนตรีที่ซีแอตเติล

วิกฤติทางสาธารณสุขครั้งแรกในองค์การการค้าโลกเกิดขึ้นที่การประชุมระดับรัฐมนตรีที่ซีแอตเติล

เป็นครั้งแรกที่ประเทศกำลังพัฒนาแสดงความรังเกียจต่อผลของโลกาภิวัตน์ต่อเศรษฐกิจในประเทศของตน

นี่เกิดขึ้นเพราะยังมีข้อกำหนดที่ไม่เป็นธรรมในความตกลงว่าด้วยการเกษตรขององค์การการค้าโลกและการปฏิบัติตามความตกลงนี้

พร้อม ๆ กับการประชุมระดับรัฐมนตรีที่ซีแอตเติล มีการประท้วงการค้าเสรีอย่างขนานใหญ่โดยองค์การภาคประชาสังคมนอกที่ประชุมดังกล่าว ผู้ประท้วงมีเกษตรกร แรงงาน และองค์กรพัฒนาเอกชนจากทั่วโลก การประท้วงมีการเลือดตกยางออกเพราะตำรวจสหรัฐอเมริกาพยายามสลายการประท้วง

เนื่องจากเกิดวิกฤติภายในและภายนอกโต๊ะเจรจา

การประชุมระดับรัฐมนตรีจึงไม่ประสบผลในการริเริ่มการเจรจาอีกรอบเพื่อความตกลงใหม่

การพัฒนารอบโดฮา

หลังการประชุมที่ซีแอตเติล

องค์การการค้าโลกตัดสินใจที่จะดำเนินการเจรจาท่อที่โดฮา

ผู้จัดกล่าวว่าการประท้วงทำได้ยากกว่าที่นี่เพราะรัฐบาลเข้มงวดกว่า

ในการประชุมครั้งนี้

องค์การการค้าโลกประสบความสำเร็จในการจัดการเจรจารอบโดฮา

เนื่องจากมีการประท้วงการค้าเสรีเพิ่มมากขึ้น

การเจรจาดังนี้เต็มไปด้วยความกังวล

จึงมีการพิจารณาเรื่องความไม่เท่าเทียมและประเด็นการดำเนินการตามความตกลง

วาระการพัฒนาในรอบโตฮาเกิดขึ้นในการเจรจาครั้งนี้
แม้การพัฒนาเป็นส่วนหนึ่งของวาระ
แต่ก็เห็นได้ชัดเจนว่าการค้าเสรียังเป็นวาระสำคัญตามการวิเคราะห์ขององค์กรพัฒนาเกี่ยวกับวาระการเจรจารอบโตฮา

ความล้มเหลวที่แคนคูน

การประชุมที่แคนคูนมุ่งที่จะเจรจากันเกี่ยวกับวาระการพัฒนารอบโตฮา
แต่ก็ไม่เกิดขึ้น แทนที่จะพิจารณาความกังวลของประเทศกำลังพัฒนา
ประเทศพัฒนาแล้วกลับปกป้องผลประโยชน์ของตน
และไม่เห็นด้วยกับข้อโต้แย้งสำคัญที่ให้ออกเลิกการอุดหนุน

การยกเลิกการอุดหนุนคือวัตถุประสงค์หลักของการค้าเสรี

นอกจากนี้

ประเทศร่ำรวยต้องการรวมประเด็นของสิงคโปร์เข้ามาในการพิจารณา
ประเด็นสิงคโปร์ครอบคลุมข้อกังวลดังต่อไปนี้ นโยบายการแข่งขัน
ประเด็นการจัดซื้อของรัฐบาล การอำนวยความสะดวกทางการค้าและอื่น ๆ
ข้อกังวลเหล่านี้เรียกว่าประเด็นสิงคโปร์เพราะประเด็นเหล่านี้ถูกหยิบยกขึ้นมาครั้งแรกที่สิงคโปร์ในปี 1996

ประเทศกำลังพัฒนาคัดค้านข้อกังวลเหล่านี้ในระหว่างการเจรจา

ตามความเห็นของประเทศเหล่านี้

ข้อกังวลเหล่านี้เปิดให้ประเทศพัฒนาแล้วได้มีเครื่องมือมากขึ้นที่สามารถใช้เพื่อผลประโยชน์ของตน

การที่ไม่สามารถบรรลุฉันทามติที่แคนคูนได้ทำให้การเจรจาล้มเหลวอีกครั้งหนึ่ง

กลุ่มพลังที่สำคัญและผลประโยชน์ของพวกเขา

กลุ่มประเทศที่มีพลังอำนาจในการผลักดันวาระของตนเกิดขึ้นในการเจรจาทุกครั้ง
ในประวัติศาสตร์ขององค์การการค้าโลก
ประเทศต่อไปนี้รวมกลุ่มกันโดยยึดผลประโยชน์ของตน

สหรัฐ

- ก้าวร้าวในการเปิดตลาด
- ต้องการรักษาระดับการอุดหนุนในประเทศของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

สหภาพยุโรป

- ปกป้องตลาดภายในประเทศของตนสำหรับสินค้าบางชนิดเป็นอย่างยิ่ง
- ต้องการรักษาระดับการอุดหนุนในประเทศของตนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

กลุ่มจี 20

- ยกเลิกการอุดหนุนการส่งออก
- ต้องการลดการสนับสนุนในประเทศพัฒนาแล้วในระดับมากพอควร
- ประกอบไปด้วยประเทศอาร์เจนตินา โบลิเวีย บราซิล ชิลี คิวบา อียิปต์ กัวเตมาลา อินเดีย เม็กซิโก ไนจีเรีย ปากีสถาน ปารากวัย ฟิลิปปินส์ ออฟริกาใต้ ไทย เวเนซุเอลา ซิมบับเว

กลุ่มจี 33

- ต้องการปกป้องสินค้าหลัก ๓
ที่สำคัญต่อผลประโยชน์ด้านความมั่นคงทางอาหาร การดำรงชีพ
และการพัฒนาชนบทของตนโดยอาศัยมาตรการสินค้าพิเศษและกลไกการ
ปกป้องพิเศษ
- ประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นผู้นำเข้าอาหารเป็นหลัก
- ประกอบด้วยประเทศบาร์บาโดส บอตสวานา จีน คิวบา คองโก
ไอวอรีโคสต์ สาธารณรัฐโดมินิกัน เฮติ ฮอนดูรัส อินโดนีเซีย จาไมกา
เคนยา เกาหลี มอริเชียส มองโกเลีย โมซัมบิก นิการากัว ไนจีเรีย
ปากีสถาน ปานามา เปรู ฟิลิปปินส์ เซเนกัล ศรีลังกา แทนซาเนีย
ตรินิแดดและโตเบโก ตุรกี ยูกันดา เวเนซุเอลา แซมเบีย และซิมบับเว

กลุ่มจี 10

- คงการปกป้องสำหรับสินค้าที่มีความอ่อนไหวบางรายการของประเทศ

- ประกอบด้วยบัลแกเรีย ไอร์แลนด์ อิสราเอล ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ลิกเตนสไตน์ มอริเชียส นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ จีน ไทยเป

กรอบความตกลงเดือนกรกฎาคม

หลังจากการประชุมที่แคนคูนล์ม

องค์การการค้าโลกประกาศการเจรจาไว้โดยการออกเอกสารที่มุ่งปฏิบัติตามการเจรจาต่อไป

นี่คือกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมที่ประกอบด้วยหลักการพื้นฐานที่ควรชี้้นำการเจรจาในอนาคต

เนื้อหาของกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคม

เช่นเดียวกับความตกลงว่าด้วยการเกษตร

กรอบความตกลงนี้ครอบคลุมเนื้อหาหลัก 3 ประการ

1. การเข้าถึงตลาด

ตามข้อกำหนดว่าด้วยการเข้าถึงตลาดในกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมนั้น เอกสารนี้ยังคงรักษานโยบายการค้าเสรีต่อไป อย่างไรก็ตาม กรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมจัดแบ่งสินค้าเป็น 3 กลุ่ม

- **สินค้าเกษตรทั้งหมด**

สินค้าในกลุ่มนี้เป็นสินค้าธรรมดาที่ต้องดำเนินการตามกรอบเวลาในการลดภาษีศุลกากรตามปกติ

เอกสารนี้ได้กล่าวถึงข้อพิจารณาเกี่ยวกับการลดภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเหล่านี้
จริง แต่เห็นได้ชัดเจนว่า

ทุกประเทศจะต้องลดภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าที่จัดอยู่ในกลุ่มนี้

- **สินค้าอ่อนไหว**

สินค้าในกลุ่มนี้ประกอบไปด้วยสินค้าเกษตรที่ถือว่าเป็นสินค้าอ่อนไหว

ข้อกำหนดสำหรับสินค้าอ่อนไหวได้รวมหลักการการปรับปรุงอย่างสำคัญ และแทนที่จะลดภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านี้

กลับจะมีการเพิ่มระดับปริมาณการนำเข้าขั้นต่ำซึ่งเรียกว่าการขยายปริมาณการนำเข้าขั้นต่ำ

ปริมาณการนำเข้าขั้นต่ำหมายถึงปริมาณสินค้าที่สามารถนำเข้าโดยเสียภาษีศุลกากรในอัตราต่ำหรืออัตราในโควตา

ตามหลักการการปราบปรงอย่างสำคัญนี้
รัฐบาลสามารถใช้การผสมผสานระหว่างการลดภาษีศุลกากรและการขยายสินค้าที่มีโควตาภาษีและการลดอัตราภาษีศุลกากรในโควตา
ทั้งประเทศกำลังพัฒนาและพัฒนาแล้วสามารถใช้กลไกนี้ได้

- **สินค้าพิเศษ**

สินค้ากลุ่มที่สามเรียกว่าสินค้าพิเศษ มาตรการนี้รวมกับกลไกการปกป้องพิเศษเป็นข้อเสนอของกลุ่มจี 33

สินค้าพิเศษเป็นสินค้าที่ประเทศกำลังพัฒนาถือว่ามีความสำคัญต่อความมั่นคงทางอาหาร การดำรงชีพและชนบท และการพัฒนา
เนื้อหาสาระในกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมมิได้มีข้อกำหนดชัดเจนในเรื่องนี้
ตามองค์การการค้าโลกนั้น จะมีการตัดสินใจรายละเอียดในการเจรจาในอนาคต

กลุ่มจี 33
รณรงค์ให้มีการปฏิบัติต่อสินค้าพิเศษจากความตกลงการเข้าถึงตลาดโดยรวม
ตามความเห็นของกลุ่มประเทศนี้
สินค้าพิเศษและกลไกการปกป้องพิเศษเป็นการดำเนินการตามหลักการการปฏิบัติที่แตกต่างโดยการให้สิทธิพิเศษ
ซึ่งเป็นสิทธิของประเทศกำลังพัฒนาภายใต้องค์การการค้าโลก

2. การแข่งขันส่งออก

เพื่อตอบรับข้อเรียกร้องของประเทศกำลังพัฒนา
กรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมระบุถึงความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์สำหรับการ
การอุดหนุนการส่งออก แต่ก็ไม่ได้ระบุวันที่ไว้
ประเด็นนี้จะมีการตัดสินใจอีกครั้งหนึ่งในการเจรจารอบต่อไป

กรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมกล่าวถึงมาตรการที่จะกำหนดการอุดหนุนการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งระยะเวลาการจ่ายเงินไม่ควรเกิน 180 วัน มิเช่นนั้นจะถือว่าเป็นการอุดหนุน ระเบียบอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้การอุดหนุนนี้จะมีการรับรองในการเจรจาครั้งต่อไป

อย่างไรก็ตาม กรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมมิได้กล่าวถึงข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อความช่วยเหลือด้านอาหารแม้ว่าจะมีการกล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการเปรียบเทียบกำกับไว้ก็ตาม

3. การให้การสนับสนุนในประเทศ

- การลดการสนับสนุนโดยรวมที่มีผลบิดเบือนการค้า

ประเศ? รัววยถูกกำหนดให้ดำเนินการลดในอัตราที่สูงขึ้น

การสนับสนุนที่มีผลบิดเบือนการค้าเป็นผลจากการมาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีจำนวนเล็กน้อย

การอุดหนุนตามมาตรการการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต และมาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรง

(ซึ่งรู้จักกันในนามของมาตรการรวมวัดการสนับสนุน

ตามกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคม นั้น ระดับการสนับสนุนที่ประเทศหนึ่ง ๆ ให้จะต้องไม่เกินร้อยละ 80

ของการสนับสนุนโดยรวมที่มีผลบิดเบือนการค้าในปีแรกและปีสุดท้ายของการดำเนินการ

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องสังเกตว่า

การคำนวณการสนับสนุนโดยรวมที่มีผลบิดเบือนการค้าอยู่บนพื้นฐานของระดับผูกพัน (หรือระดับการสนับสนุนที่สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้)

ที่ประเทศหนึ่งสามารถให้แก่ผู้ผลิตในประเทศของตน

สถานการณ์ปกติคือระดับผูกพันมักจะสูงกว่าระดับการอุดหนุนที่บังคับใช้ เพราะเหตุนี้

สถานการณ์นี้ยังแสดงให้เห็นว่าระดับการสนับสนุนโดยรวมที่มีผลบิดเบือนการค้าที่สามารถกระทำได้นั้น

ยังสูงกว่าระดับการสนับสนุนจริงที่ประเทศพัฒนาแล้วเปิดให้อย่างมาก ดังนั้น

การดำเนินการดังกล่าวจะทำให้ประเทศพัฒนาแล้วมีโอกาสเพียงพอในการดำเนินนโยบายในอนาคต

สหรัฐให้การอุดหนุน 24.6 ล้านดอลลาร์ในขณะที่สหภาพยุโรปให้การอุดหนุน 73.2 ล้านดอลลาร์ในปี 2000

โดยการใช้สูตรตามกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคมนั้น สหรัฐและสหภาพยุโรปยังสามารถให้การสนับสนุนภายในประเทศสูงถึง 38.1 และ 91.1 ล้านดอลลาร์ตามลำดับ

ในกรณีนี้

เห็นได้ชัดมากกว่าจะไม่มีการพูดถึงการลดการสนับสนุนในประเทศและไม่มี ความพยายามที่เป็นรูปธรรมที่จะทำให้การค้าเป็นธรรมและยุติธรรมได้

- การเปลี่ยนมาตรการโดยการขยายมาตรการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต

การลดการอุดหนุนตามมาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรง ผลักดันให้ประเทศร่ำรวย รวมทั้งสหรัฐ

ที่จะหาหนทางในการให้การอุดหนุนเกษตรกรของตน

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมประเทศเหล่านี้ผลักดันให้มีการปรับเปลี่ยนมาตรการ

โดยการขยายมาตรการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต เพื่อว่าประเทศเหล่านี้จะ ได้สามารถเปลี่ยนแปลงการอุดหนุนภายในประเทศบางอย่างที่มีการห้ามไว้ในมาตรการนี้

มาตรการโดยการขยายมาตรการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต คือการอุดหนุนที่ให้เพื่อจำกัดการผลิต

แต่เนื่องจากสหรัฐมิได้ใช้การอุดหนุนประเภทนี้

พวกเขาต้องการขยายการครอบคลุมเพื่อพวกเขาจะ ได้สามารถโยกย้ายการอุดหนุนตามมาตรการอุดหนุนการผลิตที่มีผลบิดเบือนตลาดโดยตรง ไปสู่มาตรการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต

กรอบความตกลงยังกำหนดให้ประเทศต่าง ๆ สามารถให้การอุดหนุนเพิ่มเติมร้อยละ 5 ของมูลค่าการผลิตโดยรวม โดยอิสระแล้ว

การดำเนินการนี้เพียงให้ประเทศพัฒนาแล้วมีโอกาสให้การสนับสนุนเพิ่มเติมตามมาตรการการอุดหนุนการผลิตที่มีจำนวนเล็กน้อยอีกร้อยละ 5

เพราะข้อกำหนดใหม่ ๆ เหล่านี้ตามกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคม ทำให้ประเทศพัฒนาแล้วมีเหตุผลที่จะไม่ต้องลดการอุดหนุนภายในประเทศของตนแต่อย่างใด

การประชุมระดับรัฐมนตรีที่ฮ่องกง

ในเดือนธันวาคม 2005 การประชุมระดับรัฐมนตรีครั้งที่ 6 จัดขึ้นที่ฮ่องกงเพื่อสรุปผลการเจรจารอบโตฮา มีการตั้งเป้าหมายที่จะกำหนดรูปแบบการเจรจารอบโตฮาเพื่อให้มีรายละเอียดระเบียบ โดยเฉพาอย่างยิ่ง ภารกิจคือการกำหนดสาระของกรอบความตกลงเดือนกรกฎาคม

ต่อไปนี้เป็นสาระสำคัญของปฏิญญาว่าด้วยการเกษตรในฮ่องกง

- มติเห็นชอบกรอบเวลาการลดภาษีศุลกากร 4
ระดับสำหรับประเทศกำลังพัฒนาและประเทศพัฒนาแล้ว
จะมีการพิจารณารายละเอียดในเจนีวา
- ปี 2013 คือวันสิ้นสุดการให้การอุดหนุนการส่งออก
ประเทศกำลังพัฒนาผลักดันให้กำหนดวันสิ้นสุดเร็วขึ้นในปี 2010
- มิได้กำหนดระเบียบชัดเจนเกี่ยวกับการสนับสนุนที่มีผลบิดเบือนการค้า
โดยเฉพามาตรการอุดหนุนภายในภายใต้โครงการจำกัดการผลิต
- ประเทศกำลังพัฒนาสามารถกำหนดสินค้าพิเศษด้วยตนเอง
แต่มิได้ระบุจำนวนรายการภาษีศุลกากรที่สามารถครอบคลุมได้
- มิได้มีข้อกำหนดเกี่ยวกับกลไกการปกป้องพิเศษชัดเจน
ยกเว้นการให้มีระดับราคาและปริมาณนำเข้าที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหาย

ตามอาณัติจากฮ่องกงนี้ การติดตามผลการเจรจาในครั้งต่อมาในเจนีวาจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษ ๓

การประชุมระดับรัฐมนตรีอย่างไม่เป็นทางการที่เจนีวา สวิตเซอร์แลนด์
เดือนกรกฎาคม 2008

การประชุมระดับรัฐมนตรีเปิดประชุมอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 กรกฎาคม 2008

ความล้มเหลวเกิดขึ้นเพราะบรรดาระัฐมนตรีไม่สามารถตกลงยอมรับรูปแบบเกี่ยวกับกลไกการปกป้องพิเศษ

โดยเฉพาะเกี่ยวกับการฝ่าฝืนระดับการนำเข้าที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหาย และระดับของอัตราภาษีศุลกากรผูกพันสำหรับการแก้ไขกลไกการปกป้องพิเศษ สหรัฐเสนอระดับการนำเข้าที่เป็นเกณฑ์แสดงถึงความเสียหายอยู่ที่ร้อยละ 150 ซึ่งสูงกว่าระดับเกณฑ์ร้อยละ 140 ที่กลุ่มจี 33 ปฏิเสธก่อนหน้านี้ด้วยซ้ำ

ในระหว่างนี้

สหรัฐเสนอให้ลดการสนับสนุนภายในประเทศที่มีผลบิดเบือนการค้าโดยรวมลงไปที่ 1,500 ล้านดอลลาร์ การสนับสนุนภายในประเทศที่มีผลบิดเบือนการค้าของสหรัฐในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาต่ำกว่าจำนวนนี้ ซึ่งหมายความว่า การอุดหนุนจำนวน 1,500 ล้านดอลลาร์เป็นการลดที่ไม่มีประสิทธิผลจริงในแง่ของการอุดหนุนจริง กลุ่มจี 20 รับรู้การเคลื่อนไหวนี้แต่ผลักดันให้สหรัฐทำการลดการอุดหนุนอีก

สมาชิกมิได้มองข้อเสนอการลดการอุดหนุนมูลค่า 1,500 ล้านดอลลาร์ของสหรัฐเป็นตัวเลขสุดท้ายตามการอธิบายของจีนระหว่างการเสวนากับองค์กรภาคประชาสังคม ประเทศอื่น ๆ คิดว่าสหรัฐยังสามารถลดการอุดหนุนลงอีกหากสหรัฐลดการอุดหนุนน้อยกว่า 1,500 ล้านดอลลาร์ การดำเนินการนี้จะทำให้สหรัฐมีโอกาสดำเนินนโยบายเพิ่มการอุดหนุนภายในประเทศของตนได้

เอกสารอ้างอิง:

PGTEP Notes.

Kasunduan sa Agrikultura ng World Trade Organization

Seizing the Opportunity:SP/SSM